

stand, træffer jeg en Sum af $3\frac{3}{4}$ Millioner Kr. Trækker jeg dem fra de $7\frac{1}{4}$ Millioner, saar jeg tilbage $3\frac{1}{2}$ Millioner som Overskud. Dertil skal lægges 800,000 Kr., saa at jeg altsaa faar et Overskud af lidt over 4 Millioner Kr. paa Budgettet. Det kunne vi imidlertid ikke bruge her til. Den ærede Finantsminister har erklæret sig villig til at give Afkald paa de 2 Millioner af disse 4 Millioner. Bludfellig have vi rigtignok i Toldudvalget — jeg tror, at det er snart i et Par Maanedes — ikke hørt det Mindste til den ærede Finantsminister, efterat vi have været i den skjønne Enighed med ham, og efterat vi troede, at denne store Sag var kommen saa vidt, at det var Noget, vi kunde føre igjennem her, da det var en Ting, hvorom det store Flertal her og Regeringen vare enige. Nu have vi ganske vist ikke hørt Noget fra den ærede Minister; men han har dog tidligere erklæret sig villig til en Nedgang af et Par Millioner Kroner, og saa bliver der kun andre to Millioner tilbage. Men det er jo ikke mere end, hvad vi altid have fordret for blot nogenlunde gode Aar. (Lh. Nielsen: Hvad forlanges paa § 28? Der forlanges 5 Millioner). Ja, jeg gaar ud fra Finantslovsforslaget, som det foreligger, jeg har udelukkende taget Hensyn til det ganske simple Finantslovsforslag; men jeg veed jo nok, at, naar man tager med, hvad der er bevilget, og hvad der forlanges, stiller Status sig endnu ugunstigere; men paa den anden Side vide vi jo vel, at Regnskabet aldeles utvivlsomt ligesom de foregaaende Aar vil vise en noget bedre Tilstand end efter Forslaget. Jeg har imidlertid taget dette Udgangspunkt, Overslaget; et Udgangspunkt maa man jo tage. Men et saadant Overskud af en Million pleie vi jo at anerkjende som vor simple Skyldighed at have i gode Aar; man maa jo ogsaa tage Hensyn til Kreditten og til at have Penge i Kassen; det er dog Noget, der behøves blandt Andet ogsaa for at føre Krig, og jeg er ingenlunde tilbøjelig til at fravige det Princip, som vi have hørt tidligere Finantsministre, ja endnu i det foregaaende Ministerium, optræde paa Regeringens Vegne og opstille. Nu siger man ganske vist, og dette gjentog den ærede Minister, den saa høist mærkelige Sætning, at 1876 vil vor finansielle Status være ganske anderledes. Det er ikke Tilfældet, vor finansielle Status vil ikke undergaa nogen væsentlig Forandring, Kasse-regnskabet vil blive anderledes; men fordi vi høre op med at anvende nogle Millioner paa at afdrage Sjælden, derved forandre vi ikke Status. Saalænge jeg har deltaget i Beregningerne, have vi aldrig opgjort Balancen paa den Maade. Resultatet vil 1876 være, at vore Aktiver ville være formindskede, og der foregaar ganske vist en Forandring, og vil det Aar være fæst en Forandring, men det kommer ikke mere det Aar end iaar, der foregaar hvert Aar Forbedringer i vor Status, og naar man taler om, at vor Stilling

vil være bedre 1876, er det ganske vist, men det er ikke noget Særegent for 1876; naar vi stadig have holdt paa at gaa frem, maa vor Status være bedre. Vige saa lidt som ærede Medlemmer igaar har jeg med ublandet Behag hørt den ærede Minister sige, at en ny Byrde saa passende kunde forenes med en Toldreform, men ikke med disse ekstraordinære Udgifter. Saaledes som det blev udtalt fra anden Side igaar, kan heller ikke jeg Andet end beklage denne Opfattelse. Det kan være nyttig nok, at Folk faae at mærke, at det ikke gaar uden videre at ophæve Statter, men det kan sandelig ogsaa være nyttigt, som det ogsaa uyligt blev udtalt af en æret Daler, at Folk faae at føle, at Pengene til store Udgifter til Forsvaret ikke komme ned fra Luften, men ud af Skatte-ybernes Lomme. Jeg tror der som ellers, at, naar man ikke ret ser, hvad man gjør, er det netop skadeligt. — Den ærede Minister indskrænkede sig ikke blot til at udtale sig mod dette, at man her skulde kræve Stat, men tillige imod den Skatteform, der her er bragt i Forslag, det var en upraktisk Stat denne Formue- og Indkomststat. Jeg har saa tidt haft Leilighed til at tale om denne Sag her og fremhæve det Modsatte. Vi have hørt, at Ministeren for Kommunerne's Bedkommende fandt den meget hensigtsmæssig, men jeg indser ikke, hvorfor man, naar man kan komme ud af at kræve den gennem Kommunerne, ikke tillige skulde kunne tage den til Staten. Jeg har tillige saa ofte sagt her, at i alle de Lande, hvor man i det Hele har prøvet direkte Statter, sender jeg ikke noget Land, hvor man har en Befæstning, der ikke i Virkeligheden mere er en Formuestat end en Indkomststat, hvor man har holdt sig til et løst Skjøn over Folks Indkomster og hele Stilling. I alle de Dele, i hvilke man er tilfreds i England med den berømte engelske Indkomststat, er det en Formuestat, som hviler paa Formuen, den synlige Formue, Aktier, Obligationer ved Udbetalingen af dem; den følger Formuen til de forskjellige Riber, til Eiendomsbesidderne osv. osv. Det er Maaden, hvorpaa denne berømte Stat, den eneste rigtig brugbare Indkomststat, man i Virkeligheden har, er ordnet. Det Samme er Tilfældet med lignende direkte Statter i de nordamerikanske Stater og i de schweiziske Kantoner. Man kan, som jeg andetsteds har tilladt mig at fremsætte, følge Historien tilbage og vise, hvorledes der ikke har været et Land, at alle frie Lande til alle Tider netop have holdt sig til Formuen. Og man behøver ikke at holde sig til theoretiske Betragtninger; den simpleste Erfaring viser, at det er noget ganske anderledes praktisk at holde sig til Formuen. Hvem vil have sin Gaard taget for lazt? Hvor meget mere praktisk er det ikke især i et Selveier Land som Danmark at holde sig til Formuen istedetfor til denne Indtagt, som de allerfleste Mennesker ikke have og fornuftigvis ikke kunne have det fjerneste